Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Neguriță Veaceslav)
Dosarul nr. 3r-85/26 (2-25171048-02-3r-06022026)

D E C I Z I E

22 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Președintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval
Judecătorii Andrei

examinând în ordine de recurs, recursul declarat de către Străisteanu Gheorghe împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 ianuarie 2026, adoptată la cererea de chemare în judecată înaintată de Străisteanu Gheorghe împotriva Primăria com. Trușeni, mun. Chișinău cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public,

a c o n s t a t a t:

Poziția instanței de fond:

La 9 decembrie 2025 reclamantul Străisteanu Gheorghe a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Primăria com. Trușeni, mun. Chișinău cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public și încasarea prejudiciului moral de 5000 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 decembrie 2025, s-a respins ca nefondată cererea reclamantului Străisteanu Gheorghe privind scutirea de la plata taxei de timbru și taxei de stat la depunerea acțiunii.

S-a acordat reclamantului Străisteanu Gheorghe termen de 10 zile, din momentul notificării prezentei încheieri, pentru înlăturarea neajunsurilor, indicate în partea motivată a prezentei încheieri.

S-a explicat potențialului reclamant că, în caz dacă nu va lichida neajunsurile menționate, cererea de chemare în judecată va fi considerată inadmisibilă.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 ianuarie 2026, s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă către Străisteanu Gheorghe împotriva Primăria com. Trușeni mun. Chișinău cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ.

S-a explicat potențialului reclamant că, declararea acțiunii ca inadmisibilă conform

art. 207 alin. (4) din Codul administrativ, nu exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierile primei instanțe, la 29 ianuarie 2026 Străisteanu Gheorghe a declarat cerere de recurs împotriva încheierilor primei instanțe din 19 decembrie 2025 și respectiv 27 ianuarie 2026.

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 6 februarie 2026, cauza dată a fost repartizată judecătorului raportor Sîrbu Victoria, membrii completului fiind judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs recurentul Străisteanu Gheorghe a invocat că, la 9 decembrie 2025 a sesizat instanța cu o acțiune privind repararea prejudiciului cauzat prin pretinsa încălcare a dreptului de acces la informație, solicitând concomitent scutirea de la plata taxei de stat și a taxei de timbru, în considerarea situației sale financiare dificile. A menționat că, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 decembrie 2025, cererea de scutire a fost respinsă, fiindu-i acordat un termen de 7 zile pentru achitarea taxei, iar ulterior, prin încheierea din 27 ianuarie 2026, cererea de chemare în judecată a fost restituită. În opinia sa, aceste soluții au avut ca efect privarea sa de acces la justiție.

Recurentul a susținut că obligația de achitare a taxei de stat în cuantum de 32 633 lei, precum și a sumei de 200 lei, este disproporționată în raport cu situația sa materială. A indicat că prima instanță nu ar fi efectuat o examinare individualizată și suficientă a capacității sale financiare, ci ar fi soluționat cererea de scutire într-o manieră formală, fără a aprecia efectiv veniturile și resursele de care dispune. În acest context, a invocat încălcarea dreptului de acces la justiție garantat de art. 20 din Constituție și de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Consecvent, recurentul a invocat aplicarea eronată a art. 85 din Codul de procedură civilă, menționând că instanța trebuia să examineze în detaliu probele referitoare la starea sa materială și, dacă acestea erau considerate insuficiente, să solicite informații suplimentare, în conformitate cu rolul activ al instanței. A făcut trimitere, în susținerea acestei poziții, la practica Curții Supreme de Justiție, potrivit căreia examinarea unei cereri de scutire de la plata taxelor judiciare presupune aprecierea efectivă a situației economice a părții.

Totodată, recurentul a calificat restituirea cererii de chemare în judecată drept o măsură excesivă și disproporționată, susținând că formalismul procedural nu trebuie să împiedice accesul efectiv la instanță. În acest sens, a invocat jurisprudența CtEDO în cauzele *Kreuz c. Poloniei*, *Weissman și alții c. României*, *Apostol c. Georgiei*, *Zubac c. Croației*, *Bârbulescu c. României* și *Bellet c. Franței*, referindu-se la necesitatea examinării situației individuale a justițiabilului și la caracterul practic și efectiv al accesului la justiție.

În final, recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea încheierilor Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 decembrie 2025 și 27 ianuarie 2026 și remiterea cauzei spre reexaminare, iar în subsidiar, aplicarea art. 85 din Codul de procedură civilă și scutirea sa de la plata taxei de stat și a taxei de timbru.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

Conform art. 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Completul specializat a constatat că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 ianuarie 2026 a fost expediată părților la 29 ianuarie 2026 (f.d.34), iar recurentul a depus recurs la tot la 29 ianuarie 2026. (f.d.37-42).

Raportând norma pre notată la circumstanțele cauzei, Completul judiciar conchide că recursul declarat este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Completul judiciar consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul. Iar alin. (2)-(4) al aceluiași articol stabilesc că, (2) Instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. (3) Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. (4) După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Potrivit art. 241 alin. (1), (3) din Codul administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Raportând la actele cauzei se atestă că, la 9 decembrie 2025 reclamantul Străisteanu Gheorghe, a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Primăria com. Trușeni, mun. Chișinău cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public și încasarea prejudiciului moral de 5000 lei.

Prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a dosarului cererea a fost repartizată aleatoriu judecătorului Veaceslav Negurița.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 decembrie 2025, s-a

respins ca nefondată cererea reclamantului Străisteanu Gheorghe privind scutirea de la plata taxei de timbru și taxei de stat la depunerea acțiunii.

S-a acordat reclamantului Străisteanu Gheorghe, termen de 10 zile, din momentul notificării prezentei încheieri, pentru înlăturarea neajunsurilor, indicate în partea motivată a prezentei încheieri.

S-a explicat potențialului reclamant că, în caz dacă nu va lichida neajunsurile menționate, cererea de chemare în judecată va fi considerată inadmisibilă.

Copia încheierii a fost expediată potențialului reclamant Străisteanu Gheorghe la 19 decembrie 2025 (f.d.32), cu toate acestea o cerere cu privire la înlăturarea neajunsurilor nu a fost depusă.

Pe cale de consecință, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 ianuarie 2026, s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă către Străisteanu Gheorghe împotriva Primăria com. Trușeni mun. Chișinău cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ.

S-a explicat potențialului reclamant că, declararea acțiunii ca inadmisibilă conform art. 207 alin. (4) din Codul administrativ, nu exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

Nefiind de acord cu încheierile primei instanțe, la 29 ianuarie 2026, Străisteanu Gheorghe a depus recurs, invocând argumentele expuse mai sus.

În conformitate cu prevederile art. 189 alin.(1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 213 din Codul administrativ, dacă cererea de chemare în judecată nu corespunde prevederilor art. 211 alin. (1) și (2) și ale art. 212 alin. (1), judecătorul stabilește reclamantului un termen pentru înlăturarea neajunsurilor. Dacă reclamantul a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanță, cererea se consideră depusă la data inițială.

Conform art. 212 alin. (1) lit. e) din Codul administrativ, la cererea de chemare în judecată se anexează: e) dovada achitării taxei de stat și/sau a taxei de timbru, în cazurile prevăzute în Legea taxei de stat nr. 213/2023.

Potrivit art. 1 din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023, taxa de stat este o sumă de bani care se percepe de către organele de stat și de către alte entități împuternicite special pentru acest fapt de la persoanele fizice și juridice în ale căror interese se efectuează acțiuni sau se eliberează documente.

Conform art. 2 alin. (1), (4) din aceeași lege, taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum și pentru fiecare contestație împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei contravenționale atât în primă instanță, cât și în căile de atac. Taxa de timbru constituie 200 de lei.

Potrivit art. 3 lit. a) din legea precitată, se impune taxă de stat pentru: a) cererile de chemare în judecată, cererile reconvenționale, cererile de intervenție principală, cererile de apel, cererile de recurs și alte cereri prevăzute în anexa nr. 1, cererile de contestare a actelor și acțiunilor executorului judecătoresc, precum și pentru cererile de eliberare de către instanța de judecată a copiilor (duplicatelor) de pe documente, conform anexei nr. 1;

Potrivit art. 6 alin. (4) din aceeași lege, dacă o acțiune conține cerințe diferite, taxa de stat se achită pentru fiecare cerință în parte.

În acord cu pct. 1.15 din Anexa nr. 1 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023, pentru cerința privind încasarea prejudiciului moral se achită taxa de stat în cuantumul prevăzut de lege. În speță, raportat la prejudiciul moral solicitat de reclamant în mărime de 5 000 lei, taxa de stat datorată constituie 250 lei.

Potrivit materialelor cauzei, Completul judiciar reține că la materialele cauzei nu se atestă că reclamantul Străisteanu Gheorghe s-ar fi conformat încheierii din 19 decembrie 2025 și nu a prezentat dovada achitării taxei de stat în mărime de 250 lei și al taxei de timbru în mărime de 200 lei, prin urmare, în sensul înlăturării neajunsurilor, Străisteanu Gheorghe nu s-a conformat indicațiilor instanței cu toate că, termenul privind înlăturarea neajunsurilor instituit prin încheierea din 19 decembrie 2025, s-a împlinit la 29 decembrie 2025, zi lucrătoare de luni.

Respectiv, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 27 ianuarie 2026, instanța de fond a declarat inadmisibilă acțiunea depusă de Străisteanu Gheorghe, pe motiv că cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Completul judiciar apreciază că soluția primei instanțe este întemeiată, iar argumentele expuse în cererea de recurs nu sunt de natură să determine casarea încheierilor contestate.

În acest sens, Completul reține că, potrivit art. 85 alin. (4) din Codul de procedură civilă, scutirea totală sau parțială de la plata taxei de stat și/sau a taxei de timbru este condiționată de situația materială a solicitantului și de probele prezentate în acest sens. Aceeași regulă rezultă și din art. 5 alin. (2) din Legea taxei de stat nr. 213/2023, potrivit căruia instanța decide asupra scutirii în funcție de situația materială și de materialul probator prezentat de persoana care formulează o asemenea solicitare. Prin urmare, simpla invocare a unei situații materiale dificile nu determină, prin ea însăși, scutirea de la obligațiile pecuniare prevăzute de lege, fiind necesar ca imposibilitatea sau dificultatea reală de achitare să rezulte din probele prezentate instanței.

În speță, contrar susținerilor recurentului potrivit cărora prima instanță ar fi examinat formal cererea sa, încheierea din 19 decembrie 2025 relevă că judecătorul a examinat în mod concret situația materială invocată de Străisteanu Gheorghe. Instanța a avut în vedere cuantumul pensiei acestuia, de aproximativ 2 875 lei lunar, cuantumul obligațiilor pecuniare ce urmau a fi executate, precum și împrejurarea că nu au fost

prezentate alte probe suficiente care să confirme existența unor sarcini financiare ori a unor circumstanțe patrimoniale de natură să demonstreze imposibilitatea obiectivă de achitare. Prima instanță a apreciat, în acest context, că suma totală de 450 lei nu este disproporționată în raport cu venitul lunar constatat.

Prin urmare, nu poate fi reținut argumentul recurentului potrivit căruia instanța nu ar fi efectuat o analiză individualizată a capacității sale financiare. Din considerentele încheierii contestate rezultă contrariul, judecătorul raportând cuantumul taxelor ce urmau a fi achitate la venitul concret al solicitantului și la înscrisurile prezentate la acel moment.

La fel, Completul judiciar consideră neîntemeiată și susținerea potrivit căreia prima instanță era obligată, din oficiu, să colecteze informații suplimentare privind situația financiară a reclamantului. Or, mecanismul reglementat de art. 85 alin. (4) din Codul de procedură civilă condiționează expres scutirea de situația materială și de probele prezentate în acest sens. În consecință, persoanei care solicită beneficiul procedural îi revine obligația de a prezenta instanței datele și înscrisurile apte să permită aprecierea situației sale materiale. Principiul cercetării din oficiu, specific contenciosului administrativ, nu poate fi interpretat în sensul transferării asupra instanței a obligației de a identifica și administra, în locul solicitantului, toate probele necesare justificării cererii sale de scutire.

Subsecvent, înscrisurile anexate ulterior cererii de recurs nu infirmă legalitatea aprecierii efectuate de prima instanță prin încheierea din 19 decembrie 2025, în condițiile în care recurentul nu demonstrează că întregul material probator prezentat în recurs a fost pus la dispoziția judecătorului la momentul examinării cererii de scutire. Legalitatea încheierii respective urmează a fi apreciată prin raportare la circumstanțele și probele de care instanța dispunea la momentul pronunțării acesteia.

Totodată, Completul judiciar constată că argumentul recurentului referitor la obligarea sa la achitarea unei taxe de stat în cuantum de 32 633 lei, suplimentar taxei de timbru de 200 lei, nu corespunde conținutului încheierii din 19 decembrie 2025. Prin respectiva încheiere reclamantului i s-a solicitat achitarea taxei de stat în cuantum de 250 lei și a taxei de timbru în cuantum de 200 lei, suma totală constituind 450 lei. Astfel, critica privind caracterul disproporționat al unei obligații de 32 633 lei pornește de la o premisă factuală care nu se regăsește în actul judecătoresc contestat.

Deasemenea, nu corespunde actelor cauzei nici afirmația recurentului potrivit căreia i-ar fi fost acordat un termen de numai 7 zile pentru înlăturarea neajunsurilor. Dispozitivul încheierii din 19 decembrie 2025 prevede expres acordarea unui termen de 10 zile de la notificarea încheierii, reclamantului fiindu-i explicată totodată consecința neînlăturării neajunsurilor în termenul stabilit.

În continuare, Completul judiciar reține că art. 212 alin. (1) lit. e) din Codul administrativ instituie obligația anexării la cererea de chemare în judecată a dovezii achitării taxei de stat și/sau a taxei de timbru în cazurile prevăzute de Legea taxei de stat nr. 213/2023, iar art. 213 din Codul administrativ obligă judecătorul, în cazul

necorespunderii cererii cerințelor art. 211 și 212, să acorde reclamantului un termen pentru înlăturarea neajunsurilor.

În același timp, art. 207 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ stabilește consecința procesuală aplicabilă situației în care cererea nu corespunde cerințelor art. 211 alin. (1), (2) și art. 212 alin. (1), iar reclamantul nu înlătură neajunsurile în termenul stabilit de instanță. Prin urmare, declararea inadmisibilității nu constituie o măsură arbitrară, ci reprezintă consecința procedurală prevăzută expres de lege pentru neexecutarea indicațiilor instanței în termenul acordat.

Or, materialele cauzei confirmă că Străisteanu Gheorghe a fost informat despre neajunsurile constatate, despre termenul acordat pentru înlăturarea acestora și despre consecința procedurală a neconformării, însă în termenul stabilit nu a prezentat dovada achitării taxei de stat și a taxei de timbru și nici nu a înlăturat în alt mod neajunsurile constatate. În aceste circumstanțe, prima instanță a aplicat în mod întemeiat prevederile art. 207 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ.

Concomitent, Completul judiciar nu poate reține nici argumentul potrivit căruia reclamantului i-ar fi fost „restituită" cererea de chemare în judecată. Prin încheierea din 27 ianuarie 2026, acțiunea a fost declarată inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ, iar reclamantului i-a fost explicat expres că, potrivit art. 207 alin. (4) din același cod, declararea inadmisibilității pentru acest temei nu exclude posibilitatea adresării repetate în judecată cu aceeași acțiune. Prin urmare, măsura aplicată nu a avut caracterul unei privări definitive de posibilitatea sesizării instanței.

În ceea ce privește invocarea art. 6 § 1 din Convenția Europeană și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Completul judiciar subliniază că dreptul de acces la o instanță nu este unul absolut și poate fi supus unor condiții de ordin procedural și financiar, în măsura în care acestea urmăresc un scop legitim și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate. În cauza *Kreuz c. Poloniei*, Curtea a precizat că instituirea taxelor judiciare nu este, în sine, incompatibilă cu art. 6 § 1, fiind relevante cuantumul acestora, capacitatea persoanei de a le achita și etapa procesuală la care intervine restricția.

Or, circumstanțele prezentei cauze se disting de situațiile în care CtEDO a constatat că nivelul taxelor judiciare a constituit, în concret, o barieră disproporționată în calea accesului la instanță.

La caz, cuantumul total stabilit era de 450 lei, instanța a examinat situația materială a reclamantului, a raportat suma datorată la veniturile sale și i-a oferit posibilitatea de a remedia lipsurile într-un termen determinat. În consecință, jurisprudența invocată de recurent nu permite concluzia că simpla menținere a obligației de achitare a taxelor prevăzute de lege ar fi afectat, în circumstanțele cauzei, însăși substanța dreptului de acces la justiție.

Dealtfel, nici referirea recurentului la cauza *Zubac c. Croației* nu justifică o concluzie diferită. Curtea a subliniat în această cauză că respectarea normelor procedurale

servește securității juridice, egalității părților și bunei administrări a justiției, iar formalismul devine incompatibil cu art. 6 § 1 atunci când aplicarea normei procedurale se transformă într-o barieră nejustificată care împiedică examinarea cauzei. Totodată, Curtea a acordat relevanță diligenței manifestate de justițiabil și faptului dacă eroarea procedurală îi este în mod obiectiv imputabilă.

În speță, reclamantului i-au fost comunicate concret obligațiile ce urmau a fi îndeplinite, i-a fost acordat un termen pentru remedierea neajunsurilor și i-a fost explicată consecința neconformării. Mai mult, art. 207 alin. (4) din Codul administrativ îi păstrează posibilitatea unei adresări repetate în instanță. În asemenea condiții, aplicarea consecinței prevăzute de art. 207 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ nu poate fi calificată drept formalism excesiv.

În aceeași ordine de idei, simpla invocare a cauzelor *Weissman şi alţii c. României*, *Apostol c. Georgiei*, *Bărbulescu c. României* și *Bellet c. Franței*, fără demonstrarea unei similitudini relevante între circumstanțele acelor cauze și situația concretă dedusă judecății, nu este suficientă pentru a concluziona asupra încălcării dreptului de acces la justiție. În cauza de față, prima instanță nu a aplicat în mod automat o condiție pecuniară, ci a examinat cererea de scutire, a motivat refuzul acesteia și a acordat reclamantului posibilitatea de a înlătura neajunsurile. În *Weissman şi alţii c. României*, concluzia Curtea a fost determinată tocmai de caracterul disproporționat al sarcinii financiare în circumstanțele concrete ale acelei cauze, ceea ce impune o apreciere contextuală, iar nu aplicarea abstractă a soluției respective oricărei obligații de plată a unei taxe judiciare.

Prin urmare, Completul judiciar constată că prima instanță a oferit reclamantului o posibilitate efectivă de a se conforma cerințelor legale, a examinat cererea de scutire prin raportare la circumstanțele materiale invocate și a aplicat consecința procedurală prevăzută expres de art. 207 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ numai după neînlăturarea neajunsurilor în termenul acordat. Argumentele recursului nu relevă circumstanțe care să demonstreze aplicarea eronată a normelor de drept procedural ori caracterul disproporționat al măsurii dispuse.

În aceste condiții, Completul judiciar ajunge la concluzia că încheierile Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 decembrie 2025 și 27 ianuarie 2026 sunt întemeiate, iar recursul declarat de Străisteanu Gheorghe urmează a fi respins, cu menținerea actelor judecătorești contestate.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Străisteanu Gheorghe.

Se mențin încheierile Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 decembrie 2025 și respectiv 27 ianuarie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul
Sîrbu Victoria

Judecătorii:
Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei
Copia corespunde originalului / judecător/